

Schuilevink

Colofon

ISBN: 978 94 6365 881 2
1e druk 2026
© 2026, Marit van Dijk-Boelhouwer

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl
Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

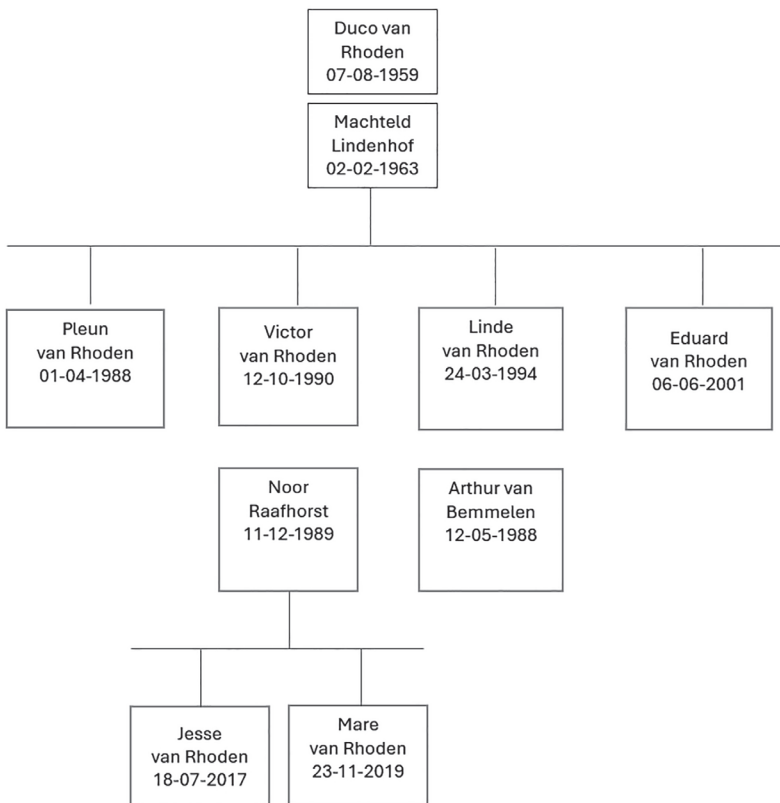
This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Schuilevink

Marit van Dijk-Boelhouwer

*Voor mijn lieve Evert, die zolang ik hem ken, tegen me zegt:
'Besteed alleen tijd aan die dingen waar je gelukkig van wordt.'
Bedankt dat je me hierin altijd hebt aangemoedigd en ondersteund.*

Waarover je niet kan spreken, daarover moet je zwijgen.

Ludwig Wittgenstein

DEEL 1

KENNISMAKING

Deel 1: Kennismaking

Hoofdstuk 1: Kennismaking	13
Hoofdstuk 2: Machteld en Dirk	43
Hoofdstuk 3: Elena en Victor	51
Hoofdstuk 4: Het diner	59
Hoofdstuk 5: De poppendokter	69
Hoofdstuk 6: Duco	75
Hoofdstuk 7: Elena	79
Hoofdstuk 8: De onthulling	85
Hoofdstuk 9: Dirk	95

HOOFDSTUK 1

KENNISMAKING

GEHEIMEN

Geheimen gedijen in het donker. Ze brengen bepaalde woorden en daden naar het land van vergetelheid, omdat deze niet aan het licht mogen komen. Geheimen zijn als stille poortwachters die weigeren de zware deuren te ontgrendelen waarachter de waarheid zich schuilhoudt.

Geheimen zijn niet inwisselbaar en voor eeuwig onveranderlijk. Krijgt men eenmaal lucht van een geheim, dan wil men het de ander ontfutselen. Men peutert erop dezelfde manier aan als aan een wondkorst op knie of elleboog. In de meeste gevallen gaat de wond open, waardoor de kans op genezing nihil is. Ontfutselen werkt niet.

Moeten we dan al onze geheimen maar begraven of meenemen in ons graf, of er een houdbaarheidsdatum op plakken en de tijd zijn werk laten doen?

Hoe je het ook wendt of keert, een geheim is een lastpost, een kwelgeest die zich gedraagt als een jengelend kind in een snoepwinkel.

Het is als een dode vis, die altijd komt bovendrijven, vergezeld van een geur die zich niet laat maskeren.

Geheimhouders moeten het hebben van de slapers, de onwetenden, de weggijkers en de onnozelaars. De goedgelovigen zijn namelijk gemakkelijk om de tuin te leiden.

De lastposten zijn de speurneuzen, die onmiddellijk ontwaken als er ergens een luchtje aan zit. Echter ... zij vormen het werkelijke probleem niet.

Het geheim zelf is het probleem!

MACHTELD

Waarover je niet kan spreken, daarover moet je zwijgen. En dat al bijna vierentwintig jaar; een loden last die met de dag zwaarder lijkt te wegen. Ze had verwacht dat het zou wennen, dat het gemakkelijker zou worden op den duur. Maar het zwijgen gaat haar steeds meer tegenstaan.

Machteld wrijft met haar rechterwijsvinger over haar onderlip, alsof ze alle verboden woorden met zachte kracht wil terugdringen. Haar kaakgewrichten doen zeer als gevolg van nachtelijk tandenknarsen. Zelfs de nacht, met zijn verhullende duisternis, dwingt haar de kaken op elkaar te houden.

Het is stil in huis. Machteld zit in de woonkeuken en kijkt uit op de tuin waar de winter plaatsmaakt voor de ontluikende lente. Tere knoppen aan planten en struiken staan op het punt open te barsten, terwijl zij zelf steeds meer op slot lijkt te gaan. Het voelt zo tegenstrijdig.

‘Koffie?’

Machteld schrikt op uit haar gepeins.

‘Graag.’

‘Ik eet vanavond niet thuis.’

Machteld knikt terwijl ze de mok, die tot aan de rand gevuld is met hete koffie, aanpakt van haar man Duco.

‘Ik mag dan af en toe verstrooid overkomen, maar ik onthoud wel wat je zegt hoor.’

Duco glimlacht en drukt een kus op haar donkerblonde haar.

‘Ik bespeur twee nieuwe grijze haren. Drie zelfs.’

Duco’s opmerking lijkt aan Machteld voorbij te gaan. Ze loopt zonder jas naar buiten en drinkt haar koffie onder de oude appelboom, terwijl ze een pluk haar gedachteloos achter haar oor strijkt. De zon verschuilt zich achter de wolken.

Ze had niet moeten zwijgen destijds. Ze had meteen alles moeten vertellen, tot in ieder detail, schreeuwend of fluisterend. Maar ze kon op dat moment de juiste woorden niet vinden. Het enige dat via haar mond naar buiten kwam, was braaksel, zuur en bijtend. Negen maanden lang, tot aan het moment van bevallen, had ze een bittere smaak in haar mond gehad. En nu, bijna vierentwintig jaar later, proeft ze het nog steeds.

Ooit was ze een uitbundig kind geweest, met het hart op de tong. Vrolijk, ondeugend en vol zelfvertrouwen. Een stoer kind dat liever met jongens speelde dan met meisjes.

Toen ze Duco ontmoette, waren dat precies de eigenschappen die hij zo in haar waardeerde. Hij zag haar als een stoer en ondeugend meisje, dat wel in was voor een geintje. Vooral haar eigenzinnigheid in combinatie met haar soms enigszins tactloze eerlijkheid maakte haar bijzonder aantrekkelijk. Het moet voor Duco dan ook heel moeilijk zijn geweest om zijn vrouw te hebben zien veranderen van die vrolijke meid die alles aankon in een nerveuze, introverte vrouw.

In het begin had hij haar met rust gelaten. In Machtelds ogen een typische reactie van mannen; ergens hopen ze dat het probleem vanzelf verdwijnt als je het niet benoemt. Maar toen ze steeds verder uit elkaar groeiden, heeft hij heel wat pogingen ondernomen om een gesprek met haar aan te gaan. Maar ze volhardde hardnekkig in haar zwijgen.

‘Hoe moet ik weten wat er in je omgaat als je mij niets vertelt,’ had hij na iedere mislukte poging wanhopig uitgeroepen. ‘Kom op, Machteld, praat met me. Ik wil je helpen en troosten, want ik wil mijn lieve, stoere geliefde terug. Zeg me wat ik moet doen en ik doe het. Echt, ik beloof het. Deel je zorgen met me, dan zul je zien dat er ook voor jouw pro-

bleem een oplossing bestaat. Maar stop ermee om mij buiten te sluiten. Op deze manier kunnen we toch niet verder?’

Maar hoe graag ze ook zou willen, ze kon hem niet helpen. Hij moest zelf maar dealen met zijn onbeantwoorde vragen en accepteren dat hij geen uitleg kreeg. Ze had de eerste jaren zijn ogen gemeden, eerst uit schaamte en later omdat ze niet steeds geconfronteerd wilde worden met zijn verdriet. Ze had al genoeg aan haar eigen ellende.

Haar vinger glijdt weer over haar onderlip. Macht der gewoonte. Ze ziet niet dat Duco zijn hand naar haar opsteekt ter afscheid.